

Тая пѣсенъ имъ испяхъ,
Това азъ си наумихъ,
Яростъта си подмирихъ,
Като вървехъ ведно съ тяхъ,
Изъ гората наша майка,
Прѣзъ шумака нашій татка.
Пристигнахме на срѣдъ гора,
Въ едно мѣсто пусто страшно,
По край една пещера,
Скаловито, най-ужасно:
Азъ се мѣнкахъ полугласно,
Разни пѣсни и въ повторъ.
Азъ бѣхъ вѣселъ се ся смѣяхъ,
Цялъ ся въ раятъ бѣхъ приселилъ;
Прозиквахъ ся и подскачяхъ,
Кат' чи нѣщо бѣхъ спичелилъ.
Влягохъ сетнѣ въ разговоръ,
Съсъ дружина въ договоръ:
Пытахъ мя отговаряхъ,
Мирно тѣмъ ся азъ осланяхъ.
Тамамъ като и азъ да пытамъ,
За дѣла имъ да распытамъ;
Слава нѣкой извършена,
Нѣкой прѣдка направена:
Тосъ чясъ азъ тамъ ся спряхъ,
Хора много азъ съзряхъ,
Мерджелѣжтъ вѣвъ шумака,
Виждахъ ся изъ гжстака;
На пушки ся подлегнали,
Уши, очи оптегнали,
Лицата имъ показвахъ,